RECORDS DEL CONCILI PROVINCIAL TARRACONENSE (6)

Aplicació del Concili provincial

CARDENAL LLUÍS MARTÍNEZ SISTACH
Arquebisbe metropolità emèrit de Barcelona

Amb l'obtenció del reconeixement de les resolucions conciliars per part de la Congregació per als Bisbes, el 5 de juny del 1996, els pastors diocesans promulgàrem les esmentades resolucions el 7 de juny de 1996. Com es pot veure, ho férem amb molta urgència. El Concili ja es podia i calia aplicar per realitzar la gran finalitat que va perseguir: com evangelitzar el nostre país? Aquesta era una tasca necessària i urgent els anys noranta del segle passat i ho és encara més avui.

La celebració d'un Concili provincial fou un esdeveniment que es va viure i va tenir molt de relleu, mentre que la seva aplicació es fa, en general, en la quotidianitat, enmig de la vida i la pastoral ordinària. Això no és aparatós com ho foren els més de 60.000 participants en la fase preparatòria. L'aplicació de resolucions conciliars no sempre és aparatosa, però és com pluja que va calant en els camps i els alimenta i dona major fecunditat.

Un Concili provincial es convoca i se celebra per prendre unes decisions pastorals per a totes les Esglésies diocesanes que han celebrat l'assemblea conciliar i queden totes elles vinculades a posar en pràctica les esmentades resolucions. El Concili Provincial Tarraconense del 1995 el vam convocar i celebrar per aplicar les resolucions aprovades i promulgades. Tanmateix, en general, l'aplicació d'un Concili acostuma a ser lenta i llarga i no sempre fàcil d'avaluar. Tots teníem la il·lusió que els qui participessin en l'etapa preparatòria del Concili participessin també en l'etapa d'aplicació.

Totes les Esglésies diocesanes estan obligades a aplicar el Concili que han celebrat. No es tracta d'una obligatorietat només moral —que ja té importància— sinó també d'una obligatorietat jurídica. Per tant, cap bisbe diocesà d'una de les diòcesis que han celebrat un Concili pot determinar que no aplicarà a la seva Església diocesana una resolució conciliar vinculant. El Concili és un exercici de la col·legialitat i la sinodalitat.

En la promulgació de les resolucions conciliars es va assenyalar les que eren prioritàries i les que a més eren vinculants, per tal de donar una prioritat en la seva aplicació. De les 170 resolucions promulgades, 37 foren vinculants i 25 prioritàries. Tanmateix totes les altres resolucions també s'han d'aplicar. Per tal de facilitar l'aplicació, moltes resolucions conciliars ja concretaven els responsables de la seva aplicació: els cristians en general, les parròquies, les famílies, les escoles, els hospitals, els moviments i associacions, les diòcesis, els bisbes, etc. Cal dir també que es va pensar en una aplicació capil·lar, sense gaires manifestacions espectaculars.

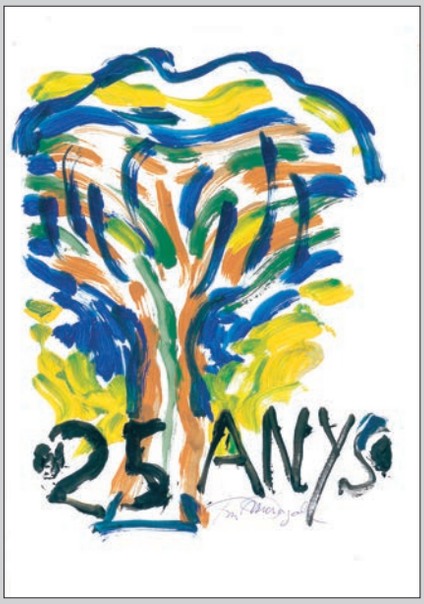

MCS Arquebisbat de Tarragona

Aplec de l'Esperit 2018 celebrat a Tortosa.

L'aplicació de resolucions conciliars és com pluja que va calant en els camps i els alimenta i dona major fecunditat

Com a secretari de la Conferència Episcopal Tarraconense en aquell temps, dono fe que moltes reunions dels bisbes dedicaren com a tema prioritari l'aplicació del Concili provincial. Penso ara en l'estudi i l'aprovació dels directoris de la iniciació cristiana, de la parròquia i de l'arxiprestat, la possible aplicació de la resolució 142 amb la petició a la Santa Seu d'una Regió eclesiàstica, el Directori de pastoral del turisme, etc. Els plans pastorals de les diòcesis catalanes han tingut molt present les resolucions conciliars per tal d'anar-les aplicant en les respectives diòcesis. Algunes diòcesis en acabar el Concili feren reunions diocesanes per preparar l'aplicació de les resolucions conciliars.

La celebració d'un Concili provincial propicia la participació d'un bon nombre de cristians que els fa sortir de l'anonimat i integrarse en grups parroquials sentint-se més corresponsables de l'Església.

Aquest és un fruit molt important. Cal dir que la celebració de sínodes diocesans i concilis provincials desperta molt d'interès i un desig molt ample de participació en la seva preparació i celebració, però dissortadament en general disminueix el nombre de participants en l'aplicació de les resolucions finals. S'ha de tenir present que l'aplicació és cosa de tots els membres del poble de Déu de les diòcesis que han celebrat el Concili provincial.

La novetat que sempre aporta la celebració d'un Concili provincial demana una bona recepció per part del poble de Déu, i exigeix també una conversió. Això demana temps i un esforç per tal d'acceptar la novetat en quelcom que sempre s'ha fet d'una manera en l'Església. El papa Francesc ens ha dit que la pastoral en clau de missió pretén abandonar el còmode criteri del «sempre s'ha fet així». El Concili provincial del 1995 tenia també com a finalitat principal l'evangelització, és a dir, una pastoral en clau de missió, i per això no tots acceptaren fàcilment els continguts innovadors de les resolucions conciliars.

Com a testimoni personal, en el meu ministeri episcopal, a Tortosa, Tarragona i Barcelona, he procurat fer actual el Concili provincial del 1995 a mesura que anaven passant els anys, fent-me ressò dels continguts conciliars en els plans pastorals, en les homilies i en les conferències. Penso que el Concili que celebràrem és encara força actual i caldria que el rellegíssim.

La recepció de les resolucions conciliars per part de la comunitat de Jerusalem ens era un referent valuós per a les nostres Esglésies diocesanes, ja que també aquestes estaven invitades a acollir les resolucions del nostre Concili provincial amb una tal joia i coratge que fes possible un nou impuls evangelitzador i missioner en les nostres terres, tal com esdevingué amb aquells primers cristians que escoltaven les decisions preses en el Concili Apostòlic de Jerusalem.